

HEIMURINN

Tetemre hívás

Jön! – suttogta a szél. – Elindult!

Genen lökött egy maréknyi illatos erdei zsályát a tűzre, amit a levegő szellemei mindig hálás táncsal fogadtak. Az avatatlan szem ebből csak annyit látott volna, hogy a kis tisztást övező vén fenyőfák egyszer csak ide-oda kezdtek hajladozni, s a kunyhó előtti tűzrakás füstje lehetetlen formákba csavarodott.

Az inas, forradásos arcú férfi tudta jól, milyen hasznosak a szél szellemei – mindenhol ott voltak, mindent láttak, és mindent szerettek elfecsegni. Különösen neki, aki ügyelt rá, hogy szívesen látogassanak el hozzá, hiszen nála mindig kaptak egy maroknyi illatos füstöt.

A szellemek jók. Jobbak, mint az ember. Rajtuk sem könnyű kiigazodni, de legalább hiányzik belőlük az a fajta kapzsi rosszindulat és vérszomj, ami majd' minden ember szívében ott él.

Genen sámán volt. Foggal született, a bal kezén hat ujj nőtt, ez egyik szeme majdnem szurokfeke volt, a másik pedig zöld, akár a nyári lombok. Már az apja is sámán volt, ahogyan az ő apja is, s minden ősiük a nagy háború óta, mikor a szalmahajú idegenek lerohanták a földjeiket, elhajtották a karibukat, felégették a sátraikat, és akit csak értek, rabszolgaszíjra fűztek. Aki megpróbált ellenállni, azt megölték.

És nevettek szilaj jókedvükben, hiszen a csontheyű nyilaink elvástak a vasalt pajzsaikon, a csontheyű gerelyek nem sok kárt tehettek a páncélgúnyájukban – mesélte az apja esténként a tűzbe révedve, úgy, ahogy annak idején neki mesélte az ő apja. – Nevettek, ahogy a felnőtt nevet, mikor egy kölyökkutyát bosszant. Aztán jöttünk mi, és kiderült, hogy a kutyakölyöknek agyarai is vannak, és inkább farkas az, mint szánhúzó-házörző!

Igen, így mesélte, és ilyenkor mindig csillogott a szeme.

Genen ősei sok-sok nemzedék óta éltek már itt, a határhegyekben, s árgus szemekkel figyelték, mikor próbál meg valami megveszekedett svenkar idemerészkedni. Mert ilyenek mindig akadtak. Favágók, akiknek a gyantaillatú erdőkre fáj a foga. Borostyángyújtók. Vadászok. Rabszolgát és értékes holmikát kereső martalócok. Prémadót követelő *jarlok* katonái.

Mindig jöttek. Próbálkoztak. A szerencsésebbje gyorsan meghalt. A balszerencsésekre zordabb sors várt. Erről ő és a többi skraeling gondoskodott.

És persze olyanok is voltak, mint ez a mostani. A messzi földről érkezett gyilkos, aki szentül hitte, hogy még a bűbáj is lepereg róla. Aki azért jött, hogy megöljön egy szellemekkel cimboráló sámánt.

Vérszomjas volt és fiatal, aki tudta, hogy legyőzhetetlen. Eddig legalábbis még sohasem talált legyőzőre, ami szerinte egyet jelentett azzal, hogy nincs is ilyen.

Szálas volt, széles vállú, az arca kegyetlen, csorba fogakkal teli, széles mosolya még kegyetlenebb. Mikor még kölyök volt, Aengrennek hívták... de már nem volt kölyök.

Most Gyilkos volt a neve. Ő választotta, és mindig élvezettel figyelte az elsápadó arcokat és megremegő szájszéleket, mikor meghallották a nevét.

Az északi síkságokról jött, a völsung klánok földjéről, azzal a szándékkal, hogy megöl egy skraeling vajákost. Egy ilyen tett ugyancsak öregbítené a hírnevét, és egy nap talán még a Medvegúnyák, a svenkarok legrettegettebb berzerkerei is maguk közé fogadják!

Gyilkos. Jó név volt. Találó. Merthogy szeretett ölni. *Élvezte* az ölést. Ilyenkor szabadjára eresztette a benne lakozó vadállatot, ami üvöltve, nyáladzva, hörögve pusztított.

Itt, a hegyek lábánál, a hideg gyantaillatú fenyők közt megbúvó kis faluban ugyan nem sok megölnivaló akadt, de azért – csak a miheztartás végett – két fickót már tegnap kibevezett az erdőn. *Félig számik voltak. Az ilyenek meg minek élnek?*

A testeket az oltárház elé terítette ki. A falusiak – hat házat errefelé már falunak csúfoltak – erre rögtön elmondták, amit tudni akart, aztán meg szállást, ételt-italt is adtak neki. Tudta, hogy még az éjjel embert szalasztottak a legközelebbi főnök házába, de nem sokat törődött vele – mire visszaérnek a *huskarlokkal*, ő már nem lesz itt. Lány is kerülhetett volna az ágyába, de úgy volt vele, hogy a nagy csata előtt nem pazarolja nőre az erejét. Majd utána. Sőt, talán magával is hurcolja innen, ha úgy tartja kedve.

Előbb azonban hajnalban fölmegey a hegyi erdőbe, ahol az az Ordas nevű sámán él, akit az itteniek úgy féltek és tiszteltek. Odamegy és megöli.

– Még pirkadat előtt útra kelt – suttogta a szél. – Most azon a helyen jár, amit a hideg víz szel ketté.

Amaguq Genen – *Farkassámán*, ahogy a hegyek közt élő népe nevezte – ismerte azt a helyet. Egy kis nyiladék volt a hegyoldalban, amin egy patak folyt át.

Az idegen még messze járt – de azért már nem olyan messze.

Komorán bólított, és egy kis szarutáliból néhány csepp illatos olajat hintett a tűzbe, amivel másutt az asszonyok szoktak kenekedni. A szélszellemek boldog visongással repkedtek körbe-körbe, és sziszegve-sisteregve kavarták szikraesővé a tábornűz lángjait.

– Jó mókát eszeltem ki.

A sámán hangja rekedt suttogás volt, torz szájával nehezen formálta a szavakat. Mások azt hitték, hogy azért nevezik Ordasnak, vagy Farkassámánnak, mert a falkák tisztelték és hallgattak a szavára. Hadd higgyék. Apja halála óta egyedül ő tudta, hogy a nevet valójában azért kapta, mert farkastorokkal és farkasszájjal született. A gubancos szakáll alatt csupa heg és forradás volt, amit még az ősök mágiája sem tudott teljesen eltüntetni.

– Hajtsátok le a hegyek közül a ködöt, hadd bolyongjon abban, mint valami vaksi varjú!

A szellemek szerették a szemtelen madarakat bosszantani, amik azt hitték magukról, hogy ők aztán tudják, mi a repülés. Vad, zúgó nevetéssel száguldottak föl a hegyekbe, ahol a legsűrűbb köd lakozott.

Genen mostanra már kihordta a három régi, faragott faszobrot a kunyhójából, s miután takarosan elrendezte őket a tisztáson, magára kanyarította jakször gubáját és nekilátott a kése hegyével berovátkolni és jelekkel televésni azt a két, ujjnyi faszilánkot, amiket eddig faragott.

Olyan óvatosan csinálta, mintha mérges viperákkal lenne dolga.

Gyilkos vigyora mostanra sokat fakult.

A távolban megállás nélkül vonyítottak a farkasok, s a hajnali köd csak nem akart oszlani. Sőt, mintha egyre csak sűrűsödött volna, és olyan dermesztő hideget lehelt, amitől teljesen elzsibbadtak a tagjai. De a berzerker konokul tört előre a szurdok nyaktörő sziklái között; ugyan nem sokat látott, de az ösztönei megsúgták neki, merre találja az áldozatát. Aztán egyszer csak furcsa, ismeretlen szag lopakodott az orrába. A szemhéját álmos fáradtság húzta, és minduntalan olyan érzése támadt, mintha valaki ott osonna a fák közt, hol innen, hol onnan suttogva a fülébe. Valamit, amiből egy szót sem értett, de amitől csak még álmosabb lett. Egyre álmosabb. Egyre... álmosabb...

Na, ebből elég!

Dühös vicsorral csapta le a baltáját, majd kést húzott, és apró sebet ejtett a homlokán, közvetlenül a hajhatáron. Élvezettel kente szét az arcán a vasízű, meleg vért, majd az erszényéből szárított, porrá tört galócát szedett elő, és a sebbe dörzsölte.

A zsibbadás lassan eltűnt a tagjaiból, a hideget pedig lüktető forróság váltotta föl. A vér vadul dobolt a halántékán, az izmai pattanásig feszültek, s ahogy megemelte a baltát, elvigyorodott. Érezte, hogy közel jár. Most megy és megöli a rohadékot!

Gyere!

A mérges gombától már a fülébe sűgött szavakat is érteni vélte.

Gyeereeee!

Ment.

Jött.

Megsúgták a levegő szellemei, s a fák közt lopózó, ágakon ülő, gyökerek közt lapuló állatok. Szellemtársa, Csikasz, aki a sámánon kívül mindenki más számára láthatatlan volt.

Másokat már elriasztott volna, és még a vakmerőbbeknek is jéggé dermedtette volna a véré a rájuk bocsátott sarkvidéki köddel... de ez a svenkar másféle volt.

Nem lakozott benne halálfélelem, az elméjét pedig a haragon és gyilokvágyon kívül minden más érzés előtt bezárta.

Most már Genen is hallotta, ahogy a berzerker átgázol a jéghideg patakon, alig egy nyíllövésnyire a kis tisztástól.

Gyere, te gyáva! – suttogta maga elé, és csöndesen felnevetett.

A szél azonnal felkapta a szavait.

Azt mondta, hogy gyáva! – Gyilkos arcára rádermedt a vicsor, s a szája szegletében hideg, habos nyálfoszlányok rezegtek. – *És kinevetett a fattyú!*

Hátravetette a fejét és a kavargó ködbe üvöltött.

Majd én megmutatom neked, hogy ki a gyáva! Mikor kitepem a géged, már nem lesz kedved röhögni!

Nekilódult, és miközben fölfelé rohant a tízöles fenyőket kerülgetve, már az sem érdekelte, hogy a fagyos levegő marja és hasogatja a torkát. Sőt, igazából még örült is neki.

A fájdalom csak szította a haragját.

Jövök, te fattyú!

A berzerker hörögve-fújtatva rontott be a tisztásra. A sűrű ködben egy kis kunyhó – púpos varangy két fenyő közt – körvonalai derengtek föl.

– Hol vagy? – fröcsögte Gyilkos. – Hol vagy?! *Hooool vaaaagy?!*

Mögötted!

Azonnal perdült és mélyen a ködből előtűnő alakba vágta a baltáját. Fa reccsent, és az emberforma, elnagyolt szobor végigrepedt.

Itt vagytok!

A tisztáson állt valaki... egy zsíros, fekete gubába burkolózó alak.

Gyilkos azonnal feléje hajította a másik baltáját. A fegyver pörögve szelte át a tisztást, majd... Megint reccsent valami, és a fák közt egy másik szobor tört ketté.

A számi pedig csak nem akart eldőlni. Ehelyett kihúzta a sebből a baltát, aminek végeznie kellett volna vele, és félrelökte a fegyvert.

Aztán elvigyorodott.

Vigyorog? Hogy mer vigyorogni?! Hát széttaposom! Kitepem a szíved! Megölöm! Meg...

Gyilkos hosszúkést rántott. Három ugrás... kettő...

Két fejjel volt magasabb, mint a semmi kis emberke, ám mielőtt lesújthatott volna, az valami szilánkká faragott fadarabot hajított rá. Ami – így látta, de biztosan csak a szeme csalta meg az átkozott ködben – embernyi gerellyé nyúlt a levegőben és a szíved kereste.

De a berzerker gyors volt, és a lelkében őrzöngő vadállat csak még gyorsabbá tette. Perdült, félreütötte a gerelyt, a hosszúkést máris süvítve szelte a levegőt...

És ekkor valami felborította.

Súlyos volt, bűzös és erős, mint valami ázott szőrű kutya vagy farkas. Látni ugyan nem látta, de érezte, és vaktában csapott egyet oda, ahol a bestiát sejtette.

A penge csak a levegőt kaszálta.

Ám ekkor mintha valami belemart volna csuklójába, és a fegyver messzire pördült a markából.

Jöjjenek csak! Ahányan csak vannak! Szellemek, fenevadak, mit bánom én! Megölöm mindet!

Aztán a számi egyszer csak ott állt előtte. Talán egyedül Crom-Cruach tudta, hogy került oda, de a lényeg, hogy ott állt... Ajkáról furcsa, mormogó ének szavai peregtek, majd felemelte a kezét és a berzerkerre mutatott.

Pontosan a szívére.
És ekkor Gyilkosból minden erő kiszállt.

Olyan érzés volt, mintha hordónyi hideg vizet zúdítottak volna a lobogó máglyára, ami egy pillanat alatt kialudt. A forró, éltető harag elillant a tagjaiból, a düh kihunyt a szívében, s a berzerker úgy roskadt térdre, nyüszítve, erőtlenül, mint egy kutyakölyök.

Zavaros tekintettel bámulta a kőhajításnyira elhátrált számít, és hiába nyújtogatta felé súlyos karjait, a tagjaiban nem volt erő. A vadállat, ami eddig űzte-hajtotta, most megverten kushadt a lelke mélyén, egy sötét zugban.

Ha nem dobta volna neki oda a gyepelőt, ha csöndben, okosan és körültekintően jött volna föl ide, hogy álmában csapjon le erre a kis emberféregre...

De nem így tett.

– Meg... – motyogta, de a fejét is alig bírta fölemelni. – Meg foglak...

A sámán fürge, ruganyos léptekkel vágott át a tisztáson.

Volt valami a kezében. Egy másik, hegyesre faragott faszilánk.

– Nem fogsz – mondta csöndesen.

És mosolygott.

© Oszlánszky Zsolt (Oszi) – 2023